



Випуск № 15 (1 травня)



Вінниця – Львів – 2016 р.

ПЕРЕДМОВА

Любий читачу, збірка, яку ти зараз читаєш, видана проектом «Дерево казок» за підтримки проекту «Казка». В 15 номері збірки на тебе чекають захоплюючі казки. Мандруй світом казок разом з нами!

Збірка «Дерево казок» – це серійне щомісячне електронне видання, що розповсюджується абсолютно безкоштовно.

Своє життя збірка розпочала 1 березня 2015 року.

Проект «Дерево казок» (<https://derevo-kazok.org>)

«Дерево казок» – величезний безкоштовний архів авторських та народних казок, які ви можете прочитати українською мовою. Тут ви знайдете не лише українські казки, а й казки інших країн. Проект складається з 4-х основних розділів: українська народні казки, казки народів світу, казки українських авторів та казки авторів світу. Автор та адміністратор проекту – *Лук'янюк Євген*.

Наші контакти:

derevokazok@gmail.com – головна адреса ел. пошти.

Приєднуйтесь до нас:

Ми на Facebook: <https://www.facebook.com/derevokazok>

Ми в Twitter: <https://twitter.com/KazkuPpUa>

Ми на GooglePlus:

<https://plus.google.com/communities/102303859954667667228>

Ми Вконтакті: http://vk.com/derevo_kazok

Проект «Казка» (<http://kazka.in>)

Сайт «Казка» розпочав свою діяльність в 15 жовтня 2011 року. Наша діяльність була спрямована на пошук всіх казок, що написані чи перекладені українською мовою, це могли бути і народні, і авторські твори. Ми також звертали увагу на аудіо, часом на відеоказки. Загалом нас цікавив будь-який контент чи медіа, що має стосунок до казок. Але з 1 січня 2016 року ми вирішили зосередитись на авторських казках. Ми змінюємо дизайн і концепцію сайту. Починаємо не тільки колекціонувати казки, а і пропагувати авторів цих казок. Долучаємось до розвитку сучасної української літератури в вузькій ніші – казки. Ми не відмовляємось і від перекладів творів іншомовних авторів на українську мову, отже, прагнемо пропагувати всю авторську казкову літературу.

Контакти:

ua@kazka.in – адреса ел. пошти.

Ми на Facebook: <https://www.facebook.com/Kazka.in>

Ми в Twitter: <http://twitter.com/Kazkain>

Засновник проекту – *Тарас Амброз*.

ЗМІСТ

Синьоокий довгунець	3
Пролісок і Сніжинка	6
Володар із володарів.....	8
Чарівна ніч перед святом.....	9
Перунів цвіт.....	16
Дорогою до країни Знань	18
Грицеві курчата.....	21
Пригоди киці Багіри на острові Кліппертон	25
Лисичка, Котик і Півник	28
Як киця Багіра помирила Роксолану з її іграшками	36
Лелена квітка	37
Як посварилися братик із сестричкою	40
Феї Мерлінової скелі	42
Іванко-нечемнота	44
Справжні сміливці	47
Про Велике Добро.....	48

Синьоокий довгунець

Кажуть, то давно було, коли світом Яві правили мудрі київські князі, а старі боги бенкетували у вічному Ірії. У смарагдових хащах прадавнього лісу, що розкинувся на берегах звивистої річки Уша, жило одне загадкове плем'я. Чоловіки того племені носили одяг зі шкіри диких звірів, а жінки вплітали у волосся дзвінкі грона прикрас. А те, що жили вони серед безкінечних просторів лісів та пролісків, серед дібров та непролазних борів, в оточенні трав та дерев, то і називали їх древлянами.

Добре та багато жило древлянське плем'я, адже коли ти шануєш закони природи та бережеш її, то і вона відповідає тим самим. Ліс древлян завжди був повен звірів та ягід, трав лікувальних та грибів поживних. А у водах бистої Уші риби було бачено-небачено, хоч греблю гати.



За столицю слугувало їм велике місто Іскоростень, у якому правив сильний та грізний князь Мал. Добре він правив чи погано, того я вам вже не скажу. Багато води з того часу витекло до могутнього Слаутичу. Але мудрі люди кажуть, що рука у нього була міцна, а слово кололо не гірше викуваного меча.

Однією погожою дниною, коли на слов'янських землях вже в повну силу хазяїнувала вічно юна Леля, покровителька лагідної весни, зібрався древлянський люд на свято. Та не просте то було свято, адже вшановували там покровителя та хазяїна лісу, могутнього бога Святобора та його молоду дружину, доньку громовержця Перуна, Дивану – повелительку полювання.

На розлогій галявині, у самому центрі прадавнього лісу, влаштували невеликий требник, куди несли різноманітні підношення молодій парі божечів, просивши у них заступництва та багатих ловів на наступний рік. Щедро прикрашали вони ту галявину першими весняними квітами, поливали пряним вином, усіювали запашними травами. Аби знали мудрі боги, що нічого люду простому для них не шкода.

Кого на цій галявині тільки не має! І воїни славні із князівської дружини, і ремісники вправні, і торговці хитрі, навіть сам князь Мал з

довгобородими боярами завітав. Всі тут рівні, всім місце знайшлося. Адже кожен добре розумів, що як прогніваються боги, то скрутно буде тоді. І кожен хотів випрохати для своєї родити та свого племені добрих ловів та плодючого лісу.

Ох і гамірно ж там було, ох і весело! Он, дивіться, пішла молода дружина князівського воєводи. Яка ж статна жінка! Волосся сховане під вишитим обрусом, тонкі пальці поважчали від коштовних перстнів. Не йде, а пливе по землі, гордо піднявши голову. А он під отою сосною пара купців вже радиться, як би ото спорядити бистрохідну туру та гайнути до стольного Києва на торжище. А ось і сам князь поважно походжає між своїми підданими, неквапливо почісуючи обважніле за довгу зиму черево. Весело на святі, радісно!

Аж тут сталося щось негадане та несподіване! Раптом на галявині запанувала тиша, за якою враз над кронами одвічних дерев рознісся захоплений шепіт. Поміж людей легкої ходюю йшла панна. Та не просто йшла, а наче сам батько-вітер вистелив для неї невидиму дорогу. Тонкий стан дівчини огортала проста сукня, та кожен, хто її бачив, потім міг заклятися, що виткана вона була із чистого золота. На плечі шовковою хвилею спадало вибілене сонцем волосся, а у бездонних очах тонула небесна блакить. Така ж вона було гарна, така ж гожа, що ні очей від тої дівчини не відірвати, а ні вдихнути спокійно не можна було.

А цим часом наша панна підійшла до требника, низько вклонилася прадавньому лісу і, знявши зі своєї руки простий залізний браслет, обережно поклала його на гору вже принесених жертв. Тієї ж миті в глибині первісних крон солодко заспівав жайворонок, ніби кажучи, що вередливі боги задоволенні дарунками і все у древлян цього року буде добре. Легко тоді стало на душі у людей. Радісно стало.

Панна ж посміхнулася і пішла до подруг, аби погомоніти про своє дівоче. Та не відала вона тоді, не знала, що весь цей час за нею, не кліпаючи, спостерігають колючі очі воїна князівської дружини, якого за його жорстокість та жагу крові люди прозвали Вепром.

Злий то був чоловік. Страшний був. Не було йому в бою рівних, бо не шкодував він ні старих, ні малих. Бо не було нічого милішого для його чорного серця за відчайдушний стогін болю ворогів. Боялися його прості люди, сторонилися. Та нічого вдіяти не могли. Аж занадто пишався князь таким воїном у своїй дружині.

Веpr спостерігав за нашою панною неспроста. Запала йому та дівчина до черствого серця, ще як вперше побачив її на міському майдані. Зажадав він тоді її так, як ніколи нічого на цьому світі не жадав. Та знав добре, що по волі своїй не піде вона за нього заміж. Аж занадто чиста у неї була душа, аби заплямовувати її зв'язком з таким, як він. І тоді взяла його лють страшна. Озлився він на світ весь, а особливо на дівчину. І поклявся богам, що хоче вона того чи ні, а все одно буде йому належати.

Весь день, поки люд простий гуляв на святі, водив хороводи та співав веснянки, Веpr, не виходячи з тіні дерев, невідривно спостерігав за дівчиною. Вичікував, поки та збереться йти додому і залишиться сама.

Ось уже і ясне Хорос-сонечко втомлено почало котитись за горизонт, поступаючись своїм місцем на небосхилі брату-Місяцю. Потомились люди та й почали збиратися додому. Хто веселою компанією побрів до стін Іскоростеня, наспівуючи по дорозі пісні. Хто парами пішов, тремтливо тримаючи один одного за руку. А хто, як наша панна, і наодинці сам із собою. А чого ж їй тут боятися? Місце ж своє, рідне! Тут її кожен листочок, кожна травинка знає. Нема чого остерігатись.

То ж йшла вона собі протоптаною стежкою та й не хвилювалась ні за що. А ж тут із лісової хащі вистрибнув до неї лютий Веpr, перегородивши шлях. Почав кричати, розмахуючи руками, що он вона яка непутяща, он яка підступна. Звела з розуму його, зачаклувала. Що от зараз він її схопить і не побачить вона тоді ні світу білого, ні дому рідного. Вкраде її, забере!

Злякалася дівчина, серце її у п'яти впало, та й почала тікати геть від того лихого чоловіка. Довго вона бігла стежками прадавнього лісу, та не відстав переслідувач, не полишав він своїх злих намірів. Он уже і сили покидають нашу панну, не видно кінця та краю її біді. Все ближче та ближче підбирається до неї лихий Веpr.

Аж тут розступився прадавній ліс і вибігла вона на чисте поле. Зневіра та туга накрила її серце, бо зрозуміла дівчина, що немає вже їй як сховатися. Ні сил не зосталось, ні прихистку тепер не знайти. Впала вона тоді на сиру Матір- Землю, та почала молитися до мудрого Святобора, аби захистив він її від лютого Вепра, аби зберіг дівочу душу.

Почув її молитви бог вічного лісу. Піднявся тієї ж миті сильний вітер, затремтіло листя, зігнулися крони могутніх дерев, загарчала земля. І коли стихло все, то не побачив лютий Веpr дівчини. А на тому місті, де вона щойно була, колихалася на довгих стеблинах малесенька квітка з тонкими

синьоокими пелюстками. Добрий Святобор забрав дівчину до своїх володінь, назавжди перетворивши її земне тіло на квітку, таку ж тендітну та особливу, як вона сама.

Багато років пройшло з того часу, люди ту квітку назвали довгунцем за її довгі та гнучкі стеблини. А те, що пелюстки у неї були кольору ясного неба, то додавали до назви ще і синьоокий, в пам'ять про молоду дівчину, що не захотіла позбуватися своєї чистої душі та віддавати її на поталулюбому звіру.

З стеблин тієї квітки почали наші предки виробляти тканину небаченої краси та міцності. Розфарбовували її у різні кольори, шили з неї вбрання, прикрашали оселю. Від тієї тканини було тепло та радісно не тільки тілу, а й душі.

І досі ми з вами, вибираючи собі одяг, часто віддаємо перевагу тій тканині, щоправда, називаємо її льоном. І досі ще на древлянській землі під легким подихом вітру на довгих стеблинах колихаються квіти синьоокого довгунця. І досі ще, кажуть люди, іноді можна почути, як у тих лісах співає свої пісні молода панна, що віддала земне життя, аби зберегти свою небесну душу.

Автор: Почекутова Анастасія

Джерело: <https://derevo-kazok.org/sinookij-dovgunec-pochekutova-anas.html>

Пролісок і Сніжинка

На лісовій галявині з-під снігу виткнувся зелений Пролісок. Здивовано озирнувся – навкруги лише білий сніг.

– Я такий самотній! – сумно прошепотів він.

Але сонячні зайчики весело стрибали навколо нього і, задивившись на їхню гру, Пролісок забув про свою самотність. І так тривало до того часу, поки велика хмара не заступила сонце. І тоді Пролісок уперше побачив як падає сніг – білий, іскристий, тихий...

– Як багато чарівної музики у кружлянні танцівниць – сніжинок! Скільки грації, краси, величі... Але ж сховалося сонечко, а я замерзну, загину!..

– Не бійся, ми накриємо тебе білим пухнастим хутром. Тоді буде тепло і затишно, – пролунав чийсь дзвінкий тоненький голосок.

– Хто це зі мною розмовляє?

– Це я – Сніжиночка. Поглянь уважно – і побачиш мене.

– Яка ти гарна та ніжна! – промовив Пролісок. – Будь моєю нареченою.

– Я й не знаю, що тобі відповісти. Ти дуже гарний. Але якщо кохання запалить моє серце, я помру.

Багато зимових днів провели разом Пролісок і Сніжинка. Вщухла хуртовина. І з кожним днем Сніжинка відчувала все більше і більше тепло у своєму серці.

Знову виглянуло сонечко з-за хмар.

Забриніли на землі веселі струмки. Прийшла Весна-Чарівниця. Сніжинка з кожним днем ставала все прозорішою та слабкою.

– Сніжинко, що з тобою? – запитав Пролісок.

– Зима карає мене за непослух. А ти став таким гарним. Розкрилися твої білі пелюстки, зелені руки-листочки стали міцними та лагідними. Прощавай, Проліску! Жар серця забирає мої сили – сказала вона і зникла.

Лише маленька крапелька-сльоза залишилася від неї.

Засумував Пролісок, опустив біле личенько до землі, шукаючи свою красуню наречену, але побачив тільки крапельку.

Бачили все це пташки, шкода їм стало Сніжинки та Проліска. Полетіли вони до Весни, розповіли їй про все, попросили допомогти.

– За те що не побоялася, Сніжинко, покохати, бути тобі вродливою дівчинкою. А тобі, Проліску, за вірність – гарним парубком.

Все, що має початок, має і кінець, але наш кінець щасливий... Але з того часу кожен Пролісок схиляє своє біле личенько низенько в надії відшукати свою одну-єдину Сніжинку.



Автор: Анжеліка Конська

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/angelika-konska/prolisok-i-snizhinka.html>

Володар із володарів

Одна дівчина наймалася на службу до немолодого дивакуватого джентльмена. Запитує він у неї:

– Як ти мене називатимеш?

– Хазяїном, чи паном, чи як вам буде до вподоби, сер, – відповідає дівчина.

– Ти повинна мене називати “володарем із володарів”. А як ти назвеш це? – запитує він, показуючи на своє ліжко.

– Ліжко, чи постіль, чи як ви забажаєте, сер.

– Ти повинна називати це “відпочивалищем”. А це? – питає джентльмен, показуючи на свої панталони.

– Штани, чи брюки, чи як ви забажаєте, сер.

– Ти повинна називати їх “фари-фанфари”. А це? – запитує він, вказуючи на кішку.

– Кішка, чи киця, чи як ви забажаєте, сер.

– Ти повинна називати її “Фелиція-білолиця”. А як ти назвеш це? – питає він, показуючи на воду.

– Вода, чи рідина, чи як ви забажаєте, сер.

– Ти повинна називати це “мокромундією”. А це? – вказує на вогонь.

– Вогонь, чи полум'я, чи як ви забажаєте, сер.

– Ти повинна називати це “червоним півняліусом”. А це? – показує він на свій будинок.

– Будинок, чи особняк, чи як ви забажаєте, сер.

– Ти повинна називати це “громадою піднебесною”.

Тієї ж ночі хазяїна будить зляканий крик служниці:

– Володар із володарів! Злізайте швидше з відпочивалища та одягайте ваші фари-фанфари! Фелиція-білолиця перевернула свічку, і якщо ви зараз же не побіжите за мокромундією, то червоний півняліус спалить усю вашу громаду піднебесну!

Автор: англійська народна казка

Джерело: <https://derevo-kazok.org/volodar-iz-volodariv-kazka.html>

Чарівна ніч перед святом

Моє мур-мяу вітаннячко всім хто прийшов до мене в гості. Я – киця Багіра, казкарка та витівниця, а ще на правій лапці я маю чарівний золотий кігтик.

Тільки прошу не плутати мене з пантерою Багірою. Таке ім'я мені дали за те, що ношу чорну шубку, люблю дітей і надзвичайно віддана своїм друзям.

Моя прабабуся Сеймур намуркувала казочки самій Шахерезаді, які потім казкарка переказувала жорстокому шаху. Вони пом'якшили його серце. Він полюбив усіх тварин і птахів.

Відтоді кошенята – нащадки Сеймур – були найдорожчими подарунками султана, які він робив найдостойнішим.

Такий подарунок отримав і Галицький князь. Так наш рід оселився у краю гір та полонин, де течуть стрімкі річки та водограї, де ростуть такі високі смереки, що на їх верхів'ї відпочивають хмаринки. Там де живе казка, яка сьогодні завітала до вас.

На краю села під високою смерекою стояла дерев'яна хатина в якій жила маленька Оксаночка зі своєю бабусею та улюбленою кицею Багірою.

Минулої зими батьки дівчинки пішли в гори та потрапили у полон до страшної баби Віхоли, а з цього полону рідко хто повертався, бо хто до неї попадає, той навіки замерзає.

Відщебетала весна, промайнуло жарке літо, дощиком проплакала осінь. Знову прийшла зима. Хурделиця крутила сніжинки, заставляючи їх танцювати якийсь незрозумілий танок під протяжний спів Вітерця-Морозка.

Вечоріло. В хаті на печі грілася кицька, бабуся готувала вечерю, а маленька Оксанка читала казку про зачаровану принцесу. Дівчинка захворіла і не виходила на прогулянку вже декілька днів.



Вечір був незвичайний, адже наближалось свято Миколая. Всі були в очікуванні приємних несподіванок та подарунків...

– Так, правду казала Леся, дуже цікава казочка – мовила Оксанка, закриваючи книжку.

– На білім світі дуже багато цікавих казок – сказала бабуся. – Кажуть люди, що в наших Карпатах є гора, висока – висока. Раз на сто років в ніч перед Святом можна почути гуркіт, – це гора відкриває вхід до печери. Потім настає тиша, а через мить все навколо заливає різнокольорове сяйво та починає лунати чудова мелодія – в середині печери зацвітає дивовижної краси Кришталева квітка. Тому хто ту гору знайде, та зірве квітку, вона здійснить заповітне бажання. Якщо вірно кажуть люди, то сьогодні вночі вона зацвіте. Та баба Віхола нікому не дозволить Кришталеву красуню зірвати. Он як лютує!

– О, як би то мені знайти квітку! Я так мрію щоб повернулися мама й тато і принесли мені гарну ляльку з золотим волоссям. Та до ночі не одужаю, гори не знайду – зітхнула Оксана. – Багірочко, а от ти б пішла зі мною у таку небезпечну подорож? – Мурчиш собі на теплій пічці, не хочеш ти ляльки. Тобі краще б побільше сметанки та молочка!

– Мур-мя-у, мур-мя-у – погоджувалася з Оксаною киця.

– А чи це правдива історія, бабуся?

– Хто зна, може так, а можі й ні. Просто гарна казка. Глянь, он як закрутило, завіяло! – Та заради твого бажання я б сама пішла в гори, але вже стара та немічна о-хо-хох... – зітхнула бабуся, заглядаючи у вікно. І щоб не почула Оксанка, прошепотіла – хотіла б, дитинко, твою мрію здійснити, але батьків твоїх не в моїй силі повернути, бо велику владу має Віхола! Та й на золотокошу грошей багато треба – потай втерла сльозу бабуся, що накопилася на очі та звернулася до онуки – Вже пізно, дитинко, пора вечеряти та й спати лягати.

Оксаночка була дівчинкою дуже чемною, тому не барилася. Швиденько поскладала свої іграшки, повечеряла, збрала зі столу посуд. Хоч була маленька та в усьому хотіла допомогати бабусі.

Впоралися з хатньою роботою, помолилися та й полягали спати.

Годинник на стіні пробив дванадцять разів... На вікнах з'явилися дивовижні квіти. Побули мить та злетіли метеликами і розсипалися над іграшковим куточком сріблясто-золотим пилом. Почувся шепіт та вовтуження. Це прокидалися Оксанчині іграшки. Адже відомо, що всі

іграшки вночі оживають, розмовлять між собою та вирішують дуже важливі іграшкові справи...

Киця Багіра збрала іграшкову раду.

– Ви всі чули розповідь про Квітку та Оксанчине бажання?!

– Так ми чули, – відповіли іграшки – але нам нічого не відомо ні про гору, ні про квітку...

– А мені відомо. Історія ця правдива – озвався старий дерев'яний ведмедик, – гора, дійсно є, знаю де вона. Ще до того, як мене зробив старий дід-різьбар та подарував татові Оксанки, коли той ще був маленьким, був я гілкою дуба, який ріс неподалік тієї гори. Бачив, як в чарівну ніч зацвітає Кришталева квітка дивної краси... Дорогу показати можу, але нам треба прийти раніше Тої, що намагається Кришталеву квітку зірвати, – голос ведмедика перейшов у шепіт – та заморозити все навколо., це страшна баба Віхола разом зі своїми помічниками.

– Та невже така страшна?! Якась собі хурдя – мурдя сніжком повіває. Я її не боюся та піду до гори. Хто зі мною піде за квіткою? – спитала Багіра.

На мить запанувала тиша.

– Як би там не було, а ми мусимо цю Кришталеву квітку зірвати для нашої Оксаночки, адже вона така добра, я піду – сказала мишка Хвалюшка, поправляючи бантик на сіренькому хвосту.

– Вона так про нас піклується – додала курчатко Ключочка, задоволено поглядаючи на своє новеньке яскраво-синє платтячко, пошите Оксанкою – я теж піду. А ти, ведмедику?

– Ну що з вами робити? Поведу, щоб не заблукали, але це дуже небезпечно подорож... – пробурмотів дерев'яний ведмедик.

– Ми чекатимемо на ваше щасливе повернення! – сказали інші іграшки.

– От і славно! Уперед, сміливці! – вигукнула киця.

Друзі заспівали веселу пісню і вирушили в дорогу.

*Горами та долинами
Чарівним нашим краєм,
Крокуємо за квіткою
Та пісеньку співаєм
Вперед! Вперед!
Веселою юрбою*

*За квіткою, за квіткою,
за чарівною!
Ми можемо втомитися,
Але не сумувати.
Ніщо не перешкодить нам
Цю пісеньку співати.
Вперед! Вперед!
Веселою юрбою
За квіткою, за квіткою,
за чарівною!*

А в цей у своїй крижаній печері біля круглого столу вітри та морози на чолі зі страшною бабою Віхолюю обмірковували, як цієї ночі зірвати Кришталеву квітку.

Засніжені стіни печери прикрашали льодяні скульптури людей, тварин, та птахів.

Це були в'язні, яких баба Віхола перетворювала на кригу.

– Ну от настає чарівна ніч перед Святом. Льодяне дзеркало, покажи дорогу до гори, де росте Квіточка... Так бачу, бачу... ось дорога.., а це хто по ній йде?! Та це ж Оксанчина... та не встигла вона договорити, як до печери залетів Вітерець–Морозко.

– Ваша велична морозильність, вельмишановна холодильність, засніжена всесильність! Якись іграшкові звірята на чолі з кицькою маленької Оксанки, що живе на краю села наближаються до гори Кришталевої квітки!

– Ну що ж, я гадала, що Оксанку ми застудили і вона не зможе піти за Квіткою. То вирушила кицька, і вона міркує, що дійде до квітки?! – Ха-ха-ха–засміялася Віхола та так страшно, що навіть у морозів «пішов мороз по шкірі»...

– Не буде цього! Ніхто не милуватиметься красою Чарівниці, ніхто не зірве квітки крім мене! Тільки моє бажання перетворити цю країну на країну вічних снігів здійсниться! Ніколи тут не буде літа, а все навкруги стане крижане. І тільки я буду панувати! – Вітри люті, вітри злі – мої чатові, летіть розкидайте в різні боки цих нахаб, а ти, Заметіль–Засинальнице, заспівай їм колискову, нехай заснуть вічним сном і я пертворю їх на кригу. І швидше!!!

А наші друзі, долаючи високі снігові кучугури, поволі добиралися до вершини гори. Ось вони вже біля печери...

Але раптом здійнявся шалений вітер, який розкидав іграшки в різні боки. Ведмедик затримався за дерево, курчатко Ключочка заховалася за каменем, мишка Хвалюшка хвостиком зачепилася за гілку малини, а кицю Багіру занесло в глибоку яму.

Вмить вітер стих і залунала колискова. Це заспівала Заметіль – Засинальниця:

*Мечу, стелю, затягаю,
Морокою накриваю
Розстеляю килим білий...
Забираю ваші сили
Лю-лі, лю-лі, лю-лі, лю-лі
Ваші оченька поснули
Засипайте, спіть, звірятка,
Не повернетесь до хатки.
Станете на довгі зими
Іграшками крижаними.*

Мишка, курчатко, ведмедик та Багіра поволі стали засинати. Звірята зовсім забули чому вирушили в дорогу.

Але Багірі наснилася Оксаночка, що бавиться золотокою лялькою. Киця згадала, що має принести квіточку для дівчинки і... прокинулася. Ледве вибравшись з ями кицька побачила своїх друзів, перетворених на крижані іграшки.

Саме в цей час відкрилася гора і всередині зацвіла Кришталева квітка дивовижної краси. Кожен пелюсток вигравав різними кольорами та лунала така чарівна мелодія! Здавалося, ангели грають на небесних інструментах. Зачарована таким видовищем кицька Багіра не могла навіть поворухнутися.

Та раптом з'явилася баба Віхола.

– Це моя квітка, я зірву її – вигукнула вона грізно. – Здійсниться моє бажання!

Та кинулася до печери. Але киця свій чарівний кігтик спрямувала на бабу Віхолу і він засяяв сонячним промінням. Віхола завмерла.

– Ой, ой забори це світло! – взолилася Віхола, намагаючись уникнути променів.

– Ніколи не бувати тому, щоб зло перемагало. Іди геть у свою крижану печеру! – наказала Багіра.

Кігтик киці засяяв ще дужче. Віхола не змогла витримати тепла та світла і втекла. А киця підійшла до квітки.

– О, Квіточко – красуне, дозволя мені віднести тебе маленькій Оксаночці – проказала киця і зірвала Кришталеву квіточку.

– Та як мені розморозити моїх друзів?! Чарівний кігтик, допоможи! І спрямувала свій кігтик на крижані фігурки. Та кігтик втратив силу у боротьби з Віхолою і крига не розтопилася.

– Що ж мені робити? – заплакала киця. Як зняти чари?

– Замов бажання і я виконаю його, ти ж мене зірвала! – почула киця кришталевий голос квітки.

– Твоя правда, та бажання тільки одне. Не для себе ми тебе, квіточко, добували!

– Тоді тільки теплом свого серця ти зможеш оживити своїх друзів, але сама заснеш вічним сном! – мовила квітка.

– Не можу я покинути в біді вірних друзів, вірю, що вони встигнуть до сходу сонця дійти до хатини та принести Кришталеву квітку дівчинці. Я віддаю тепло свого серця!..

Хуртовина стихла. На небі засяяли зірки. Місяць освітив доріжку через гори та полонини аж до самої хати під смерекою. Іграшки поволі приходили до тями.

– Ой, як довго і міцно ми спали – промовила Ключовка.

– Дивіться, Багіра нежива, – схлипнула мишка Хвалюшка. – Та у неї в лапці Квіточка.

– Треба мерщій її віднести у хату, – проказав ведмедик. – Бачите і пан Місяць нам допомагає. Поквапимось, скоро світанок, і ми знову станемо звичайними іграшками.

Оксанка прокинулася дуже рано. Поглянула на іграшковий куточок і побачила свою кицю що тримала у в лапці Кришталеву квітку.

– Бабусю, бабусю, іди сюди швидше. Багірочка квіточку мені принесла!

– Так, дитинко, це і є Кришталева красуня – ставлячи на лаву відра з водою, промовила жінка. – Але ж наша киця не ворущиться, не дихає! Ой, леле, що ж робити?

– Я знаю, – сказала Оксанка. – хоч і мріяла я про ляльку із золотим волоссям, та головне, це віддані друзі. А з ними ми і тата з мамою з полону визволимо.

– О, Квіточко, бажання моє здійсни і мою найкращу кицю оживи!

Після цих слів по кімнаті розлилося блакитне сяйво. Киця ожила.

– О, моя Багірочко, яка я щаслива, що ти знову зі мною! – кинулася обіймати кицю Оксанка. – Дякую, тобі Кришталева красуне!

– Я виконала твоє бажання і повертаюся назад! Прощавай!

І квітка зникла.

Але за мить по кімнаті розлилося золоте сяйво і з'явився св'ятий Миколай.

– За твоє щире та добре серце, Оксаночко, прийми від мене у подарунок ляльку, про яку так мріяла. Тобі, Багірочко, я повертаю чарівну силу золотого кігтика. Подарунки приймайте та гостей дорогих зустрічайте, а я поспішаю далі.

В цю ж мить відчинилися двері і до хати зайшли мама й тато, а з ними багато люду та звірів, яких звільнило з полону баби Віхоли чарівне сяйво золотого кігтика. Всі дякували Багірі, обіймалися, раділи. Застеляли столи, несли короваї. А киці сметанки налили до жбанку. Танцювали та співали багато. А ця пісня лунала на весь край.

*Коли родина разом, і поряд вірні друзі
Немає місця чварам, немає місця тузі.
І в кожній справі вдача, і кожна мить дарунок.
Хіба це не найкращій у світі подарунок?!
Любіть свою родину та друзів поважайте
Вірте в добро-чудо, інших не зневажайте.
Ніколи не шкодуйте душі тепла та ласку
І ми всі разом створимо собі чудову казку!*

Автор: Анжеліка Конська

Джерело: <http://kazka.in/fairytails/angelika-konska/charivna-nich-pered-svyatom.html>

Перунів цвіт

Кажуть, то давно було, коли світом Яві правили мудрі київські князі, а старі боги бенкетували у вічному Ірії. На берегах могутнього Слаутича розкинувся стольний град Київ. Жили у цьому великому місті добрі та працювиті люди, які споконвіку звали себе полянами, а в самому серці Києва простягав свої високі шпилі до вічного неба князівський дитинець. Та казка ця не про князя сердешного і не про полян миролюбних. А про одного мужнього воя та його мудру кохану.

Старі люди кажуть, що був якийсь у князівській дружині воїн знатний, сильний та смілий. Що не похід, що не полюддя, то ніколи з пустими руками не вертався. І все в нього так швидко та вправно робилось, що дивувалися

побратими. Завидки їх брали: що ж це їм нічого, а цього воїна так Перун, покровитель воєн, своєю божою ласкою посипає?

Перед важливим походом вирішили вони підглядіти, прослідкувати за ним, щоб секрет його взнати. Одного вечора, в час, коли Хорос-сонечко передає володіння над небом своєму брату Семарглу, володарю місячної ночі, побачили вони, як воїн наш відправився до темного лісу на старе святилища могутнього Перуна, хазяїна небесної блискавки.

Потерли побратими руки у передчутті, що от зараз і визнають його таємницю, зараз і собі здобудуть божої ласки і привезуть з походу дарів невиданих та багатств незліченних.

А воїн наш не знав про їх лихі наміри та неквапливо собі йшов протоптаними стежками прадавнього лісу, по сторонах озирався, наче чекав на когось. Вже біля самого святилища вийшла з лісової гущі до нього дівчина, та така ж гарна, що очей не відірвати. Не йде, а пливе по землі, як та лебідка, що ранньою весною по Слаутичу плаває, а стан гнучкий, наче його сам Сварог у своїй небесній кузні викував.



Позаклякали побратими нашого воїна, дивляться на ту панну, надивитися не можуть. А вона пригорнула легіня до серця, та й давай його стиха научати, як в поході голови не скласти та здоровим повернутися з мечем до ратного Києва. Пошепотіла щось йому, а потім повісила на шию малесенький мішечок. Та й пішла собі.

Почекали воїни трохи та й як накинуться на хлопця з усіх боків! Кидаються-кидаються, а звалити з ніг не можуть. Ох і лють їх тоді розібрала! Давай вони йому прокльони кричати, давай від нього вимагати, щоб віддав чарівний амулет.

Почув їх воїн та й розсміявся, бо не мав він амулету, не було у нього чарів могутніх, що ворогів вбивають, не було навіть каменя завітного, що будь-що на золото перетворює. Дістав він тоді з-за пазухи той мішечок та й висипав все, що в ньому, собі на долоню. Дивляться побратими та й зрозуміти не можуть: лежить там квітка, маленька та непримітна. Видно, дурить їх легінь, видно, не хоче секретом ділитися. А він всміхається їм у свої довгі вуса та й пояснює, що то не звичайна квітка, а сам перунів цвіт. І нехай не дає він людині, що ним володіє, ні багатства, ні слави, але приносить щось значно важливіше. Дарує він здоров'я міцне та дух сильний. А без здоров'я хіба ж можна ворогів бити? А хіба без нього зможеш ти багатством насолоджуватися чи в славі купатися?

Подивилися воїни на нього з недовірою та й пішли. Не повірили йому. А легінь наш обережно поклав свій перунів цвіт до мішечка й повісив на шию. Бо знав він добре, що щоб не казали інші, але важливішого за здоров'я тіла та духу нема нічого!

Отака вона, казочка. Добра чи погана – вам судити. Але як будете в тому лісі, що під Києвом росте, в час, коли Хорос-сонечко передає володіння над небом своєму брату Семарглу, не забудьте зірвати маленьку непримітну квіточку, бо то може буде ваш власний перунів цвіт.

Автор: Почекутова Анастасія

Джерело: <https://derevo-kazok.org/peruniv-cvit-pochekutova-anastasija.html>

Дорогою до країни Знань

Осіннього сонячного ранку Багіра прокинулася і побачила біля свого ліжечка чудовий портфельчик – подарунок феї Алокш, яка запрошувала кицю та її друзів здійснити подорож до країни Знань.

Вона швиденько вмилася, одягнулася і вибігла з хати. А на дворі її вже чекали бегемотик Мучо, курочка Ключочка, козлик Боб та мишка Хвалюшка. Багіра навіть зупинилася на Мить від несподіванки. Її друзі Були гарно вбрані, охайно зачесані й усі мали ранці, а в руках тримали великі букети квітів.

– Ну, що, готові? – запитала фея Алокш, яка несподівано з'явилася, як завжди з'являються всі феї.

– Так! – серйозно відповіли вони.

– Але пам'ятайте, що дорога буде нелегкою і вас чекає багато випробувань, а найголовніше – треба перемогти підступного та хитрого ящура Невчися.

– Та я його одним помахом свого хвостика переможу! – вигукнула мишка Хвалюшка.

– Я його запитаннями замордую, – прогудів бегемотик Мучо.

– А я ...

– Припиніть вихвалитися, – спинила їх киця. – ходімо вже!

– Щастя вам, малята! – побажала фея. – Я чекатиму вас у класі.

І наші друзі вирушили в дорогу. Йшли вони спочатку полем, по мостику перейшли через річку, потім стежиною звернули до лісу. Друзі весело розмовляли, співали. Та раптом дорогу їм загородило звалене дерево.

– Цікаво, чому це дерева звалюються? Щось тут не так, – замислився бегемотик Мучо.

– Мені страшно! – затремтіла Ключочка.

– Що ж нам робити? – запитав козлик Боб.

– Не бійтеся. Треба обійти дерево, – мовила Багіра.

– Ха-ха-ха, – донісся згори страшений регіт. – Обминути їм хочеться! А куди це ви взагалі зібралися?

Із-за дерев з'явився триголовий ящур Невчись. Що то була за потвора! Весь брудний, кошлатий. Друзів охопив жах. Курочка затремтіла, бегемотик

заплющив очі, мишка сховалася під гілля, а козлик від страху з'їв свій букет. Тільки киця не розгубилася.

– Ану, вступи́ся з дороги! Зараз як вискочу, кігтики як випущу, всього тебе подряпаю, будеш тоді знати!

– Ой, перелякався. Та йдіть собі, хто вас тримає! Певно, в країну Знань поспішайте?! Але що там цікавого? Лише нудні правила. Нумо, краще пограймося у доганялки! Це весело! Хіба ні?! А як не будете зі мною грати, я вас з'їм.

– Ну, то починаймо! – Дев'ять, три... доганяйте.

– Постривай, постривай, – промовила Багіра. – А чому саме дев'ять, три?

– А це все, що я знаю! – з гордістю відповів Невчись. Але чомусь відразу став меншим.

– Хі-хі-хі, – Засміялася мишка Хвалюшка, – у країні Знань можна все вивчити і ще багато чого довідатися. От слухай:

*Є один, і два, і п'ять,
три, чотири, сім і вісім.
Треба вчитись рахувать,
Знати звірів, птахів в лісі.
Знати, чому жовтіє лист,
Чому опадає...
В морі, чому вся вода
Ніде не витікає.
І як вірно написати:
«Му-чо вмі-є вже чи-та-ти»*

І тут одна голова ящура дмухнула на Хвалюшку лінню. І мишка закінчила свій віршик так:

*Скільки цифр, літер, речень...
Ой, вже кругом голова.
Купа правил, заперечень.
Їх багато – я одна!*

– Що це зі мною? Як хочеться спати...

Тоді запитав бегемотик Мучо:

– Невчисю, а чому на небі місяць світить?

– Не знаю, – промовив ящур і став ще меншим. А друга голова дмухнула лінню на бегемотика, і Мучо сказав:

– Це, щоби зіркам не було сумно, – і також почав засинати.

– А відгадай-но загадку, Невчисю, – промовила Ключочка.

*Жовтесенька, як сонечко,
Я тата й мами донечка,
Хоч ще і не доросла,
Ключю пшеницю й просо.
Ховаюся під тином,
Коли летить шуліка,
Я влітку ще дитина,
А восени – велика.*

– Це ... соняшник, – відповів Невчись.

– А от і ні, – промовила Клавочка.

І ящур знову зменшився. Але третя голова дмухнула на нею лінню, і курочка почала позіхати.

– Розв’яжи задачу, – виступив уперед козлик: „У мене чотири капустини. Дві я віддав тобі. Скільки залишилося у мене?”

– Усі. Бо я капусти не їм. І ящур став таким самим на зріст, як і наші друзі. Але три голови з останніх сил дмухнули на козлика лінню, і він мовив:

– А, зрештою, мені більше... – і також почав кліпати оченятами.

Поглянула на своїх друзів Багіра, зрозуміла, що треба їх рятувати. Пригадала веселу математичну лічилку, якої навчила її фея Алокш.

– Ану, ставайте на зарядку. Слухайте і запам’ятовуйте.

*Раз, два – дерева,
Три, чотири – вийшли звірі,
П’ять, шість – паде лист.
Сім, вісім – птахи в лісі.
Дев’ять, десять – це сунічки підняли червоні личка.*

Друзі спочатку поволі, а потім все швидше почали повторювати за Багірою лічилку і... прокинулися, звільнила їх лічилка та зарядка від сну та байдикування .

– Подивіться на цього малесенького, бруднесенького Невчися! Хіба тобі не соромно ходити таким брудним і бути таким невігласом?

І ящур гірко заплакав.

– Та я ж не такий вже поганий. Це все від того, що у мене друзів немає. Чим більше з мене звірі насміхалися, тим страшнішим хотілося бути. І не їв я ніколи нікого. Так тільки страху наганяв.

Звірята переглянулися, про щось тихенько поговорили...

– Ми будем твоїми друзями, але за умови, що ти станеш чемним та охайним і позбудешся свого лінивого дихання. Тоді ми візьмемо тебе з собою.

– Та я., я... миттю, – радісно вигукнув Невчись. І зник за деревами. Через деякий час він повернувся чистесенький, із двома букетами квітів, а три голови радісно посміхалися.

Один букет він простягнув козликові: «Це тобі, математику, тільки більше не їж».

Усі горді та щасливі попрямували до країни Знань, де їх вже чекала вчителька фея Алокш. А саме до Школи!

Приходьте і ви вчитися. Та самі мої казочки читати.

Мур-мяу до нових зустрічей!

Автор: Анжеліка Конська

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/angelika-konska/dorogoyu-do-krayini-znan.html>

Грицеві курчата

Жив собі Максим убогий
Коло річки, край села.
Крім дітей та жінки, в його
Тільки курочка була.
Нанесла вона яєчок.
Вже й Великдень ось-ось-ось!
Хоч би кожному яєчком
Розговітись довелось!

Та старий Максим міркує:
“Поїдяться крашанки,
А коли підсипем квочку,
Будуть згодом курочки.
Швидко виростуть курчата,
Навесні почнуть нестись,
От тоді ми поласуєм!
Ласували ж ми колись...”



“Це не можна, – каже мати., –
 Не годиться, ні!.. Та як?
 Щоб без крашанки Великдень?!
 Любі діти, чи не так?”
 “Правда!” – діти закричали...
 Згодом мати додала:
 “Дев’ятнадцять дам під квочку,
 Десять буде для стола”.
 “Хай по-вашому вже буде!” –
 Каже з усміхом Максим.
 І пішов собі із хати.
 Мати вийшла теж за ним,
 На город пішли садити,
 Та була уже й пора...
 В хаті ж праця закипіла:
 Малювала дівчора.
 Писанки на диво вийшли!
 Гриць слона намалював.
 Слон звів вгору жовтий хобот
 І на сині ноги встав.
 Далі взявся за ведмедя.
 Вуха білими зробив,
 Тулуб синькою побарвив,

Дві ноги почервонив.
 А Маруся жовту жабку
 Посадила на сучок.
 В лапку їй встромила мушку,
 В другу – китицю квіток.
 Далі діти малювали
 Лева, тигра, борсука,
 Не забули і овечки,
 І лисиці, і вовка.
 Дуже гарно у Наталки
 Вийшов зайчик на лужку,
 Усміхаючись, підносить
 Він капусту їжачку.
 А найменшенький, Івасик,
 Кицьку тільки що кінчив.
 Що за мила вийшла кицька!
 Ще і стрічку почепив.
 Гриць скінчив уже й верблюда:
 Височезний, три горби!
 Звів він голову угору,
 Тягне листя із верби.
 Домальовував Івасик,
 Та вже в хаті аж гуло!
 Діти плигали, сміялись...
 Так їм весело було...
 Аж у хату батько й мати...
 Мати скрикнула: “Ой, жах!
 Я ж яєць ще не варила...
 Хто?! Пізнаю по очах!”
 Як німі, сиділи діти...
 Та всміхнувсь старий Максим:
 “Не біда: на тісто підуть!
 Я й сире яєчко з’їм...
 Так, під квочку дев’ятнадцять
 З решти будуть писанки.
 Воно, варені смачніші...

Зате маєм малюнки!"
 Так, як сказано, й зробили...
 Треба йти негайно в хлів!
 Всі пішли: і батько, й мати,
 Гриць на місці вже сидів.
 Бідна квочка так зраділа,
 Мальовничим писанкам,
 Що, зворушена, й не знала,
 Що казати діточкам.
 Ось і смеркло. Усі разом
 Повечеряли й лягли.
 Та заснути чомусь діти
 Довго-довго не могли.
 Все їм згадувались звірі,
 Кожний сам себе питав:
 Чи не краще, коли б чорним
 Вуха він намалював?..
 Або чом живіт ведмедю
 Він зеленим не зробив?..
 Та голівоньки дитячі
 Сон на подушки схилив...

II

Аж три тижні бідна квочка
 Пробула на писанках!
 Коли б глянули на неї,
 Вас пройняв би просто жах!
 Як вона змарніла, схудла!
 Самі шкіра й кісточки...
 Гола... Краще не дивіться
 Ви на неї, діточки!..
 Тільки серце в неї билось
 Усе радісніш, сильніш...
 Залишилось ще посидіть,
 Почекати тільки ніч!
 І коли почувся вранці
 У шкарлупу перший стук,

Квочка наче підлетіла
 Після довгих, довгих мук!
 І, щаслива вся, в повітрі
 Враз спинилася вона...
 Коли – зирк! Стоїть на спині.
 Де? У кого? У слона!
 Дійсно: вилупилось першим
 Чепурненьке слоненя.
 Не занадто ще велике...
 Ну, як з доброго коня.
 Далі з ревом, криком-риком
 Лев вискакує з яйця.
 Тихо виліз тигр з-а левом,
 Далі лупиться вівця.
 За верблюдом нявка-кицька,
 Ось і зайчик, і борсук...
 Метушаться вовк, лисиця,
 Вже і жабка: стук та стук!
 Спочатку вжахнулась квочка,
 Ледве в безвість не втекла!
 Та отямилася згодом
 І квоктати почала.
 Гриць усе це чув і бачив,
 Та не мав чогось страху,
 Хоч для більшої безпеки
 Зліз обачно на вільху.
 Квочка стала хвилюватись,
 Малеч кликати на збір.
 Сполошилися курчата, –
 Всім хотілося надвір.
 Перша вийшла з хліву квочка.
 Через неї плигнув лев,
 Щось зачув, хвостом замаєв
 І підняв страшений рев!
 Все замовкло, заніміло...
 Наче цілий світ зомлів...

Навіть квочка, рідна мати,
 Аж припала до землі.
 Коли рев скотивсь поволі,
 Громом в прірвах одлунав,
 Скочив тигр, роззявив рота
 І сказав в повітря: “Няв!”
 Далі вибігла лисиця,
 Вовк, ведмідь, рябий борсук...
 Жабка плигнула з квітками
 І найшла на груші сук.
 І верблюд з трьома горбами
 Вийшов з хліву, подививсь...
 Щось було не до вподоби,
 І він, плюнувши, скрививсь.
 За вівцею вибіг зайчик.
 Міг би легко він втекти.
 Та кого йому боятись?!
 Це ж все сестри та брати!
 Без страху підбіг до вовка,
 На плече йому схилився,
 Але вовк зубами клацнув,
 І наш зайчик затрусивсь.
 Правда, деяким звіряткам
 І ніяково було:
 В того ока не ставало,
 В інших зайве прибуло.
 Той примушений скакати
 Був лише на трьох ногах.

І дарма четверту ногу
 Він шукав по всіх кутках.
 Решта всі були здорові,
 Раді зеленій траві...
 Тільки слон не вліз у двері
 І лишився у хліві.
 А вкінці і він виходить
 З жовтим хоботом у двір...
 Тупа синіми ногами
 І вгорі спиняє зір!
 “А що то сидить на гілці?!”
 Мамо, зараз же кажіть!”
 “Та це. Гриць наш! – каже квочка, –
 Він ізлізе й побіжить...”
 “Так це він? Зітру на порох!
 З мене посміха робить?
 Ноги синькою побарвить?!
 Жовтий хобот причепить!”
 І трубу свою до Гриця
 Простягає лютий слон...
 Крикнув Гриць – і враз...
 прокинувся...
 Був, на щастя, це лиш сон...
 Всі прокинулись від крику...
 Хто кричав – ніхто не зна...
 А в хліві куняє квочка...
 Що то висидить вона?

Автор: Олександр Олесь

Джерело: <https://derevo-kazok.org/gricevi-kurchata-oleksandr-oles.html>

Пригоди киці Багіри на острові Кліппертон

Недільного ранку киця Багіра отримала загадковий блакитний конверт. Її серце радісно застукотіло... Це було запрошення на відпочинок до берегів Тихого океану, на загадковий острів Кліппертон. «Нарешті мої мрії здійснилися», – вигукнула вона.

Багіра заметушилася по кімнаті... В дорогу вона взяла свій купальний костюм, який персонально для киці пошила сама Ніна Кичі, шорти, футболку,

солом'яний капелюшок та підводне спорядження.



Спочатку киця летіла літаком, а потім гелікоптером дісталася до острова Кліппертон, де її зустрічали – морські птахи олуші.

Киця була вражена краєвидом... Високі пальми, здавалося, впиралися в саме небо, а їх широким зеленим листям можна було закрити цілий будинок від палючого сонця. Гори, ніби виходили з океану після купання, а їх спини та п'яти наздоганяли пінні океанські хвилі..., а навкруги омріяний золотистий пісочок.

– Вітаємо кицю Багіру на нашому коралловому острові, – мовив поважний вожак олушів Кинвіп V.

– Я зачарована красою кокосового гаю, а особливо – вашою гостинністю – відповіла киця. Яке цікаве ім'я, але щось воно мені нагадує.

– Наш рід дуже давній, ми далекі родичі курей.

– О! То якщо прочитати навпаки Кинвіп, то виходить Півник!

– Авжеж, ви дуже кмітлива кіцька, – посміхнувся Кинвіп V – Прошу за мною.

Його голубі лапки попрямували в сторону гніздового містечка олушів, а за ним почимчикували всі його піддані: кури, півники та курчата.

Багірі запропонували розташуватися у найкращому двоповерховому гнізді, але їй більше до вподоби були високі пальми з їх розлогим листям.

На світанку киця почула якесь схлипування. Миттю опинившись на землі, підбігла куріпочки Олушки, яка гірко плакала.

– Що трапилося?

– Раз на рік ми відкладаємо два яйця, але народжується лише одне пташеня, інше мусимо віддавати ненажерливим крабам. Вони захопили наш острів декілька століть тому, припливши на якомусь піратському фрегаті. З того часу ми не маємо спокою, а краби стали повновласними господарями острова.

– Але ж вас так багато! І у вас такі міцні дзьоби!

– Так, але крабів ще більше. Вони злі та нещадні. Їх міцний панцир важко пробити. І поки розправляєшся з одним, інший вже зробив свою “чорну” справу. От ми і оплакуємо наперед своїх ненароджених курчаток. Вони не переможні-і-і-і – знову заридала олушка.

– Не може бути щоб не було можливості їх перемогти.

– Я чула, що вони мають таємницю, та її ніхто не знає... – тяжко зітхнула Олушка.

– Таємницю?! Немає жодної таємниці, якої б не розтаємничила Багіра та її чарівний кігтик! Коли прийдуть краби за даниною?

– Коли сонце почне омивати свої промені в океані, а тихий голос хвиль співатиме коліскову нашому смутку.

– Мур-мяу! Не буду я кицькою Багірою, якщо не допоможу вам!

– Облиш, Багірочко, ти краще сама стережися. Бо вони можуть бути за кожною скелею, за рифом, камінчиком.

Та киця вже її не слухала. Вона піднімалася на вершину скелі, намуркуючи:

«лапки мої м'якенькі,

ступайте тихенько,

вушка чорненькі,

слухайте чемненько.

Тоді ми крабів переможем.

І нашим друзям допоможем.

Ось і вершина. Подивилась Багіра на море та не побачила жодного краба, очі її замилювалися жовтогарячим килимом, який розстилався на березі океану. Але пильніше придивившись, помітила, що він ворухиться.

– Та це ж краби! – прошепотіла киця.

Поряд загуркотів камінчик, і Багіра причаїлася. З маленької печерки пролунав шепіт:

– Швидше рухайся, Рамусе! А то не встигнемо приєднатися до інших, та ще й на обід муренам можна потрапити!

І з печери посувалися два краби, прямуючи до килима. «Ах, ось яка ваша таємниця! Ну, стережіться!» – кицька миттю кинулася до олушів.

– Хто такі мурени? – захекано запитала.

– Це риби – страховиська, які живуть на дні океану в печерах, але часом виринають за здобиччю.

– Ось вони мені і потрібні. Подайте моє підводне спорядження. Та мерщій. Скоро вечір.

Митю Багіра натягла пірнальний костюм, ласти, акваланг. Олуші віднесли її подалі від берега. І Багіра вперше (не враховуючи її розваг з хвильками) пірнула в води Тихого океану.

Спочатку вона дуже перелякалася. Але згодом звикла і навіть на мить, зачарована красою підводного царства, забула, що їй потрібно розшукати риб-чудовиськ. Та побачивши зграю жовтих рибок-султанів, усе пригадала. За допомогою свого чарівного кігтика вона запитала їх, як знайти мурен. Ті спочатку не захотіли їй допомогти, Але дізнавшись, що вона є родичкою самої Сеймур, незважаючи на свій страх, відпровадили її до жахливих печер.

Мурени не примусили себе довго чекати. Їх зміїні голови повисувалися зі своїх боків. Та Багіра заспокоїла їх. Розповіла про біду олушів, пообіцявши за допомогу можливість поласувати крабами.

Сонечко вже сідало в океан. А краби наближалися за здобиччю. Бідні птахи вже втратили надію на порятунок, коли з океану на спині мурени-отаманші випірнула кицька Багіра, а за ними зграя мурен. Розбійників – крабів охопив жах. У паніці вони кинулися хто куди, та не розгубилися мурени. Вони швиденько розправилися з крабами.

Так Багіра допомогла птахам позбутися ворогів, а муренам наласуватися досхочу.

Решту відпустки вона провела у колі вдячних друзів та їх маленьких курчаток-олушиків, насолоджуючись співами океану...

Автор: Анжеліка Конська

Джерело: <http://kazka.in/fairytails/angelika-konska/prigodi-kitsi-bagiri-na-ostrovi-klipperton.html>

Лисичка, Котик і Півник



Ліс. Хатка Котика і Півника. Півник пасеться, Котик з сокирою щось майструє.

ПІВНИК: Отаке! Дивися знов!

КОТИК: Що ти там, Півнику, знайшов?

ПІВНИК: Що я знайшов? Зерно.

КОТИК: Ну, і смачне воно?

ПІВНИК:

Ах, ти не можеш уявити.

Може хочеш трошки вкусити?!

КОТИК:

Та нізащо в світі, та ніколи,

Хоч дай мені мишок повні поли.

Тверде, сухе – ну, ніякого смаку!

ПІВНИК: Ку – ку – рі – ку!

КОТИК:

О, знов мене злякав!

Ти б хоч тихше співав...

(Пауза)

І пісні твоєї не розумію.

ПІВНИК: А я іншої не вмю.

КОТИК: “Ку – ку – рі – ку”...
цілком незрозуміле...

ПІВНИК:

А мене ще дужче співати
закортіло...

І коли я пісню заспіваю,

Наче під небом політаю,

І мені на серці так легко стане,

Наче рідна мати на мене гляне.

Лисичка, Котик і Півник

(Олександр Олесь) – 1

КОТИК:

Півнику – братіку, я жартую;

Я твою пісеньку радо чую

І вранці, і вдень, і серед ночі...

Кожний співає, як вміє, як хоче;

Я твою пісеньку дуже люблю,

А чи любиш ти пісню мою?

ПІВНИК:

Нащо питаєш, мій друже, –

Я полюбив її дуже.

КОТИК (майструє і співає):

“Мур ,мур, мур,

Попід муром щур –

Несе солонинку

У свою хатинку,

А я все розважу,

За кущиком ляжу...

Мур, мур, мур...

Буде мій щур.

Стану я з ним гратись,

Стану забавлятись,

То піймаю, то пушу,

То підкину, то впущу.

Мур, мур, мур,

Буде мій щур!"

ЗАЙЧИК (вбігає): Здоровенькі були!

ПІВНИК: Здоровенькі!

КОТИК: Що нового, Сіренький?

ЗАЙЧИК:

Та я чув, як Лисиця Сороку прохала,

Щоб дорогу до вас показала.

КОТИК:

От тобі й на!

Ну, а що ж вона?

ЗАЙЧИК:

А Сорока сказала,

Щоб вона... почекала!

ПІВНИК:

Ха – ха – ха! Як Сороку побачу,

Щиро, щиро, сердечно віддячу.

КОТИК:

Але, Півнику-братіку, бережись,

На всі боки уважно дивись,

Бо Лисиця – хитрий звір

І куди страшніший як тхір!

ПІВНИК:

Отаке сказав!

Звичайно – не ловитиму гав.

КОТИК:

Як піду я в ліс на роботу,

Зачини ворота,

Двері позамикай

І нікого без мене в хату не пускай!

ПІВНИК: А ти куди йдеш?

КОТИК:

Знов піду на гору,

Бо це вчора під кущем я наглядів нору,

Так оце я хочу піти подивитись –

З ким мені доведеться битись.

ЗАЙЧИК:

Чого так говориш, загадково, таємно?

Що там Мишка живе, – це я знаю напевно.

КОТИК: А хіба ти, Зайчику, мишки не боїшся?

ЗАЙЧИК:

Для мене не страшна, котику, навіть Лисиця!

Коли б у мене ноги не були прудкі, як стріли,

Давно б мене вовки та ведмеді з'їли.

КОТИК:

Дивись же, Півнику, не виходь з хати,

Коли ще хочеш по світу погуляти.

ПІВНИК:

Та не турбуйсь, серденько,

Я сидітиму в хаті тихенько,

Ще й поставлю коцюбу на порозі.

Лисичка, Котик і Півник (Олександр Олесь) – 2

ЗАЙЧИК: Ну, ходім, Півнику, нам по дорозі!

Котик з сокиркою і Зайчик прощаються з Півником і зникають. Півник замикається в хаті.

ЛИСИЧКА виходить, озирється на всі боки і стає за деревами.

ЛИСИЧКА:

Півнику, Півнику, ану, встань!

Відчини віконечко та поглянь!

Скільки тобі зерняток принесла,

А ще більш розсипала, як несла.

Є у мене житечко і пшоно,

Лється, наче золото, з рук воно,

Позбирай же, Півнику, швидше

все,

А то його буйний вітер рознесе,

Полетить за гори та за море з ним,

Віддасть його вихорам навісним.

Ті ж розсиплять зернятка по степах,

По байраках темних, по ярах;

Хіба ж тобі, Півнику, не болить,

Що не стане зернятком черемити?!

ПІВНИК: Хто це мені пісеньку проспівав?

ЛИСИЧКА (з-за дерева):

А ти мене, Півнику, не пізнав?

Я маленька пташечка з чужини,

А живу на кущику бузини.

ПІВНИК:

А я думав – Лиска кличе

І неправду каже в вічі.

(Розчиняє вікно і виглядає)

Де ж ти, пташечко моя ?!

ЛИСИЧКА:

Пташка в лісі, а тут я!!!

(Вискакує, хапає Півника, в'яже і несе)

ПІВНИК (співає):

“Котику – братіку,



Несе мене Лиска.

За кленові ліси,

За круті гори,

За бистрії води, –

Порятуй мене!..”

ЛИСИЧКА:

Котик – братік не почує

І тебе не порятуює.

ПІВНИК:

“Котику – братіку,

Несе мене Лиска

За кленові ліси,

За круті гори,

За бистрії води, –

Порятуй мене!..”

КОТИК (прибігає):

Ах, ти, звіре прехитрющий,

Найлютіший враже в пущі!

Так ти Півника зв'язав,

Так ти братіка украв,

Ухопив його з вікна...

На ж тобі, на!

(Б'є Лисичку різкою)

ЛИСИЧКА:

Ой – ой, годі! Ой, доволі,

Ой, не буду вже ніколи,

Це востаннє на віку... (втікає)

ПІВНИК (визволившись): Ку – ку
– рі – ку!

КОТИК: Так такий ти, Півнику,
слухняний!?

ПІВНИК:

Вибач, братіку коханий:

Мене Лиска піддурила,

На зернятка підманила...

Наче пташечка маленька,

Заспівала солоденько,

Що дає мені вона

І житечка і пшона.

КОТИК:

Ах, маленький!

Ах, дурненький!

Ну, дивись же бережись,

Добре в хаті зачинись

І тихенько сиди,

Та мене з роботи жди!

А відчиниш, впустиш лиса –

Клич, кричи, хоч розірвися,

Вже тебе я не почую,

Бо далеко помандрую:

Аж у поле золоте,

Там, де житечко росте.

ПІВНИК:

Ні, тепер не вийду з хати,

Хоч і стане викликати,

Буду, котику коханий,

Я тепер уже слухняний,

Натоплю в печі як слід

І варитиму обід.

КОТИК:

Ну, готуй обід, серденько, –

Я вернусь сюди скоренько.

(Котик узяв клуночок і пішов.

Пішов і Півник в хату).

ЛИСИЧКА (виглядаючи з-за
куща):

Ага, Котик пішов!

(погрожуючи Півникові)

Ну, не вирвешся знов!

Понесу тебе додому,

Синові віддам малому,

В мене сім, сім дочок,

Панночок.

Восьмий син, – Пилипко,

Той, що любить молоко.

Він найменшенький,

Найгарнішенький.

(пауза)

Як же Півника із хати

Сюди вийти ублагати

Та мерщій його на плечі?

А! Позичу жару з печі:

Наче хочу я варити,

Та нема чим розпалити.

(ніжно)

Півнику – братику, відчини!

ПІВНИК: Хто там?

ЛИСИЧКА: Я – Лисичка –
сестричка.

ПІВНИК: Та нізащо в світі!

ЛИСИЧКА (крізь сльози):

Півнику, братику!

ПІВНИК: Щоб знов украла мене!..

ЛИСИЧКА:

Та послухай же, серденько,

Я скажу тобі щиренько,

Що тебе я не морочу,

Що не вкрасти тебе хочу,

Тільки жару попросити,

Щоб було чим розпалити.

ПІВНИК:

Ну, це інша справа... Зараз!

(Відчиняє вікно і подає горщик з жаром)

На!

(Лисичка хапає Півника і несе)

ПІВНИК (співає):

“Котику – братіку!

Несе мене Лиска,

За кленові ліси,

За крутії гори,

За бистрії води,

Порятуй мене!”

(Пісня повторюється в глибині лісу і затихає. Вибігає Зайчик, сідає перед хаткою і, закривши очі лапками, плаче).

КАРТИНА II

(Господа Лисиці. На лавах, стільцях, лежанцісидять лисенята, – сім дочок і синок Пилипко)

1 ДОЧКА: Щось довго матері немає.

2 ДОЧКА: Працює, мабуть – не гуляє.

3 ДОЧКА:

Та їй приємно працювати:

В лісах кругом пташки, звірята,

Туркоче горличка в кущах,

Качки і гуси на річках,

Сміється сонечко вгорі,

А тут весь день сиди в норі,

А спробуй, вигляни надвір –

Наскочить зараз хижий звір

Або мисливець: бах! – і край,

Лягай на спину і вмирай!

ПИЛИПКО:

Від всього можна утекти,

Нещастя наше – то хорти!

До того люті та лихі,

Та довгоногі, та бридкі...

Плиг, плиг! – біжать з кущів, з багна...

Плиг, плиг! – ну, чисто сарана!

Я бачив раз хортів у сні:

Ну, та й огидні навесні!

Які в них вуха! А хвости!..

Що найстрашніше – то хорти.

1 ДОЧКА: Великі?

ПИЛИПКО: Ах, і не кажи!

4 ДОЧКА: Ану, руками покажи,

Які?

ПИЛИПКО (показує): Аж ось такі!

4 ДОЧКА:

Ну, це найбільший, мабуть, звір!

Куди там соватись надвір!

1 ДОЧКА: Де ж мати? Та ж і їсти час!

2 ДОЧКА: Все ловить Півника для нас.

(Стук у двері. Входить Лисичка з Півником)

ЛИСИЧКА (до дітей, показуючи на Півника):

Що це таке?

(Діти оточують матір)

ПІВНИК: Ку – ку – рі – ку!

(Діти з жахом кидаються по кутках)

ЛИСИЧКА:

Ну, чого ви повтікали?!...

Що, ви й досі не пізнали?

Я ж казала Пилипку,

Хто кричить “кукуріку” ...

ПИЛИПКО: Півник! Півник!

ПІВНИК: Ку – ку – рі – ку!

(Діти радісно сміються і обертаються знов до Півника)

1 ДОЧКА: Ха – ха – ха! Як смішно!

2 ДОЧКА: Як співає втішно!

4 ДОЧКА: Мамо! Що з ним будемо робити?..

ЛИСИЧКА: Та що ж... будемо варити.

3 ДОЧКА: Ми не будем їсти... ми не станем їсти!

ВСІ: Мамочко! Не ріжте!

6 ДОЧКА:

Ми з ним будем гратись –

У струмку купатись...

ПИЛИПКО:

Не ріжте, не ріжте...

Ми не станем їсти!

ЛИСИЧКА: Ще й ти!

ПИЛИПКО: Він яєчка буде нам нести.

7 ДОЧКА: От, яєчка будем їсти!

ВСІ: Не ріжте, не ріжте!

ЛИСИЧКА: З вами сльози й сміх!

1 ДОЧКА:

Матусенько мила,

А щоб він не втік,



Приборкаєм крила.

ЛИСИЧКА: Та він втече пішки.

ПИЛИПКО: Обрубаєм ніжки.

1 ДОЧКА (до Півника): А ти з Котиком живеш?

ПІВНИК: Так!

3 ДОЧКА:

Не розумію, що за звір:

Він такий дряпучий

Та лінючий...

ПІВНИК:

Він ніколи не гуляє:

Все працює, ловить, дбає.

ЛИСИЧКА:

Наробив уже добра:

Ані миші, ні щура...

Половив усе на полі, –

Нори всі порожні й голі.

(Чути за дверима скрипку)

1 ДОЧКА: Тихше!.. Хтось неначе грає (прислухається).

2 ДОЧКА: Хто таку тут скрипку має?..

3 ДОЧКА: Вперше гру таку я чую...

4 ДОЧКА: Я, здається, затанцюю.

ЛИСИЧКА (до котроїсь дочки):
 Ану, вийди подивись:
 Чи не наш сусіда Лис!
 5 ДОЧКА: Ой, я хочу танцювати!
 2 ДОЧКА: Подивись, танцює
 мати!
 (Лисичка, сидячи, пританцьовує)
 3 ДОЧКА:
 Ой, як грає, ой, як грає!
 Мабуть, срібну скрипку має.
 ПИЛИПКО:
 Ви не гнівайтесь, матусю:
 Побіжу я – подивлюся.
 ЛИСИЧКА:
 Йди, синочку, подивися,
 Та вертайся, не барися! (Пилипко
 вибіг)
 5 ДОЧКА:
 І я з ним побіжу,
 А вернуся – розкажу.
 ЛИСИЧКА:
 Та ідіть вже, подивіться,
 Тільки, діти, не баріться!
 (Лисенята з криками вибігають з
 хати. Лисичка бере віника і,
 співаючи, підмітає хату)
 ЛИСИЧКА:
 “Ой, у лісі на калині
 Три пташині.
 Як навшпиньки стану,
 То одну дістану.
 А коли захочу,
 По другу підскочу.
 А на третю гляну,
 Третю не дістану.
 Третя на вершечку,

А дві недалечко.”
 (Задумливо) Що, аж так довго їх
 немає?..
 Вже і скрипка більш не грає...
 Жду їх, жду і не діждуся...
 А піду я подивлюся:
 Чи не сталося біди...
 (До Півника) Ти тут, Півнику,
 зажди!
 (Півник утирає сльози)
 (Лисичка пішла. З-під печі
 вилазить Мишка)
 МИШКА:
 Ха-ха-ха! Пішли із хати...
 Ах, кортить поласувати...
 Бач, ось крихітка м’яся...
 Це із кого? – З горобця.
 Мало! Шкода – більш немає...
 (До Півника): Бідний Півнику, не
 плач:
 Догадайся, хто той грач!
 Котик то на скрипці грає,
 Лисенят в мішок складає...
 Кожне цок
 У лобок –
 Та в писану тайстру.
 ПІВНИК (радісно):
 Що ти кажеш, Мишко любя! ?
 Так мене не жде тут згуба?
 Так я знов буду жити,
 По лісочку скрізь ходити
 Та купатися в піску...
 (Співає): Ку – ку – рі – ку!
 КОТИК (входить в хату. Мишка
 швидко тікає під піч):
 А-а, співаєш!! Чую, чую –

Дай же, любий, поцілую –
 Врятував тебе я знов:
 Всіх я лисів поборов,
 Всіх в мішок їх поскладав,
 Ще і туго зав'язав.
 Як ітимуть лісом люди,
 Добра знахідка їм буде!
 Було б виломить лозу,
 Хитру Лиску покарати!
 МИШКА (з-під печі):
 А мішок я прогризу,
 Та й пуцу їх погуляти. (Зникає)

КОТИК:
 Що ж – пускай, як забажалось!
 Їм і так уже дісталось.

ПІВНИК:
 Я уже додому хочу...
 Як прийду, на тин зіскочу
 І веселий – на кілку
 Закричу: Ку – ку – рі – ку!

КОТИК: Ну, ходім, ходім,
 маленький,

Я радий, що ти живенький.
 Більше вже не прийде Лис...
 Присягавсь, що кине ліс
 І подасться звідсіля
 На степи та на поля. (Виводять)

МИШКА:
 Перегризла, розмотала,
 Всіх з мішка повипускала...
 Всі ідуть кудись у поле
 І не вернуться ніколи.

(Вбігають Лисенята з Лисичкою і
 на швидку руку спаковують різні
 речі до мішечків)

ЛИСИЧКА:
 Ну, мерщій із цього лісу!
 Знайдем кращий – не журіться.

Це твоя вже, Мишко, хата,
 Будь щаслива та багата:
 Наноси ти цілу гору
 Зерна всякого в цю нору!

А за те, що врятувала,
 Нас з мішка повипускала,
 Більше я ніколи зроду

Твого мишачого роду
 Зачіпати вже не буду

І ніколи не забуду,
 Що для всіх ти нас зробила...

Прощавай же, Мишко мила!..
 (Всі прощаються з Мишкою.
 Пилипко дістає щось з-під стола)

ЛИСИЧКА: Що там робить мій
 синочок?

ПИЛИПКО (з візком):
 То я хочу цей візочок
 Нашій Мишці залишити,
 Щоб було їй чим возити.

ЛИСИЧКА: Залиши! Пора!
 Рушайте!

(Родина виходить)

МИШКА: Прощавайте!
 Прощавайте!

(Бере візка, тішиться ним, і
 зникає в своїй норі)

Завіса!

Автор: Олександр Олесь

Джерело: <https://derevo-kazok.org/lisichka-kotik-i-pivnik-oleksandr-oles.html>

Як киця Багіра помирила Роксолану з її іграшками

На зеленій вулиці, у великому будинку жила гарненька маленька дівчинка. Звали її Роксоланочка. Вона любила квіти, книжки, свою кицю Багіру. Роксоланочка була доброю дівчинкою, але не дуже дбала про свої іграшки. Дуже швидко вони їй набридали, і вона забувала про них.

Якось на день народження хресна подарувала їй гарну ляльку, яка вміла голосно казати «ма-ма».

– Ой, люба Хресна, це найгарніший подарунок, про який можна було тільки мріяти! Я назву її Яринкою. Багірочко, тобі подобається моя лялька?

– Мур-мяу, звичайно ж, – відповіла Багіра. – А де подівся твій зайчик Пухнастик?

– Ай, ну його! Мені не потрібно жодної іграшки, окрім ляльки Яринки.

І почала бавитися лялькою Яринкою поки не розірвалося на ній чудове рожеве платтячко, забруднилося личко, розпатлалося волосся.

Одного ранку прокинулася Роксолана, поглянула на ляльку і не впізнала.

– Фу, яка ти негарна. Не хочу я з такою бавитися! – та пішла гуляти.

Заплакала гірко лялька покинута в кутку: – Хіба ж я в цьому вина?

Та Роксолана її вже не чула. Вона веселилася на дворі з дівчатами. Та раптом, коли бігла, зачепилася за кущик і розірвала своє плаття, ще й у калюжу впала – забруднила руки й личко. Посміялися над нею дівчатка. Та пішли з двору. Заплакала Роксолана від образи та болю.

Підійшла до неї кицька Багіра.

– А ну, Роксоланочко, ходімо до дзеркала! Подивися на себе, яка ти замазуро!

– Ой! Невже це я? Це якась бруднуля! – вигукнула Роксолана. Киця Багіра продовжувала:

– Бачиш, як образливо коли тебе зневажають, а чим завинила перед тобою лялька Яринка, інші твої іграшки які ти забруднила та закинула?

І тоді зрозуміла все Роксолана, кинулася до своїх іграшок, та жодної з них не знайшла.

А сталося от що. Розгнівалися на Роксоланочку іграшки. Однієї казкової ночі зібралися вони разом і вирішили піти геть від своєї маленької господині. Дуже довго просила кицька Багіра іграшок не робити цього, ледве вмовила. Послухали вони Багіру та все ж таки прийняли рішення провчити дівчинку. Заховалися від неї на горищі.

Довго шукала їх Роксолана, Та так і не знайшла. Сіла та гірко заплакала.

– Не плач, я знаю, де твої іграшки – сказала Багіра – треба шукати їх на горищі.

– Я більше ніколи їх не зможу побачити, адже я дуже боюся горища! Там темно та страшно! – ще дужче заридала дівчинка.

Шкода стало киці Багірі Роксолану. Взяла її своєю м'якенькою лапкою за руку

– Я буду поряд, не бійся!– сказала киця – та рушили на горище вдвох. Дивляться, у кутку лежать іграшки. Роксолана кинулась до них, аж тут виповз чорний павук. Та не злякалась кицька Багіра: настовбурчила шерсть, випустила кігті і втік павук. Збрала Роксолана свої іграшки з горища, помила, зачесала, попраала та випрасувала одяг.

– Яка я тобі вдячна, Багірочко, скільки в мене гарних іграшок!

– Та які вони стали охайні!

– Тобі, рятівнице, ось смачненька сметанка та гарний рожевий бантик, щоб і ти була гарна.

Роксолана зрозуміла свою помилку та виправила.

А як живеться вашим іграшкам?

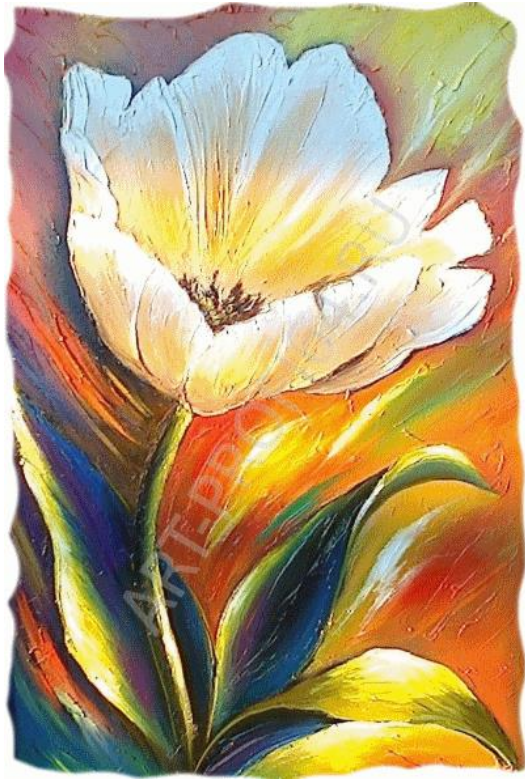
Автор: Анжеліка Конська

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/angelika-konska/yak-kitsya-bagira-pomirila-roksolanu-z-yiyi-igrashkami.html>

Лелена квітка

Кажуть, то давно було, коли світом Яві правили мудрі київські князі, а старі боги бенкетували у вічному Ірії. На берегах лівої притоки могутого Славутича розкинулося велике місто з чесними та працюючими людьми. Місто те Віщий Олег назвав Переяславом як таке, що передувало його славі, а люди там споконвіку звали себе сіверянами.

Добре жило те місто, багато жило. З першими променями Хоросонечка виходили його мешканці на безкраї поля, жито-пшеницю обробляти та ситну ріпу підгортати. Ох і рясно ж вони своїм потом поливали Матір-сиру-землю! Ніякої роботи не цуралися. А вона за те їм давала гарний урожай, щоб і собі з голоду не померти, і на торжищах у



Градi-Києві добрий виторг мати. І все так ладно у тому місті було, що ні пером описати ні в казці сказати. Та лихо приходить тоді, коли його найменше чекаєш...

Повадилися до славного Переяслава злі бусурмани, сини Великого Неба, що називали себе половцями. Грабували та палили вони землі міста, а табуни їхніх коней нещадно топтали Матір-сиру-землю. Тяжко-важко було тоді добрим сіверянам, та завжди на їх захист приходила могутня дружина київського князя на своїх гостроносих турах. Тікали від неї половці аж гай шумів!

Обізлився тоді половецький хан Блуш, та й почав думати, як ото князівській дружині помститися, а добро славного Переяслава собі здобути. Довго думав, не одну седмицю днів, і надумав він діло чорне та негоже – піти походом на місто лютою зимою, коли води могутнього Славутича скує крига. Не зможе тоді київське військо приплисти на підмогу переяславцям. А значить, місто і все, що в ньому є, буде належати лише Блушу.

Зробив, як і вирішим. Зібрав він по всіх половецьких землях воїнів сильних і лютих та й направив усю ту рать в сторону сіверянських володінь. Та добрі люди про ті лихі наміри прознали і передали вісточку до переяславського посадника. Злякалося тоді місто, заголосили жінки на вулицях, заплакали малі діти. Усі завмерли у передчутті великої біди.

Зима того року стояла люта. Намертво були скуті води батька Славутича, землю своїми льодяними пазурами обіймала Морена-смерть, володарка сніжної зими, та мати одвічного холоду. Чекати допомоги добрим людям було нізвідки. Тоді зібрав посадник наймудріших мужів міста та став думи думати та гадку гадати, як ото землі сіверянські від

напасті уберегти. День вони думали, два думали, а тим часом половецька рать все ближче і ближче підбиралась до їхніх дверей. І сказав тоді найстарший муж Переяслава, важко потираючи довгу сиву бороду:

– Як не можемо ми з вами, добрі люди, уникнути біди та захиститись від набігу бусурман, то тре звати на підмогу київську дружину. Але що? Правильно! Прийти вона до нас не зможе, доки лютує на наших землях зима колюча. Значить, маємо ми тієї зими позбутись, а на її місце весну-красну прикликати!

Задумалися переяславці, аж і правда, як стане весна на землі, то крига скресне і гостроносі тури славних київський воїв поспіють до них на допомогу. І почали готуватись прикликати до їхнього краю вічно юну Лелю, лагідну богиню весни.

Напекли рум'яних млинців, що своїм теплом та обрисом так були схожі на ясний лик Хорос-сонечка, вбрались у найкращі шати й стали хороводи водити та добру Лелю прикликати:

*Ой, вийди ж ти, Леле,
Та в білеє поле.
У люту години,
У скрутну хвилину.
Тебе закликаєм,
На весну чекаєм!*

Послухала їхні молитви ясноока Леля, вийшла до чистого поля, низько вклонилась Морені-зимі та й попрохала ту раніше віддати їй володіння над сіверянською землею. А за це пообіцяла тій подарувати квітку, та не просту, а чарівну. Таку, яка б могла і серед білих та непривітних снігів розквітнути, даруючи і людям, і самій Морені трошки тепла та весняного дихання.

Сподобався подарунок Морені, зглянулась володарка зими над бідними сіверянами та й пішла собі до Ірію, чекати часу, коли знову зможе повернутися у цей світ.

Лід на водах Слаутича скреснув, і поплили гостроносі тури до Переяслава, несучи з собою київську дружину та віру, що ворог буде розбитий. А на берегах ріки в дорогу їх проводжали малесенькі квіточки, що несміливо підіймали свої білосніжні голівки над холодними снігами. Квіточки ці добрі люди охрестили підсніжниками, тими, що цвітуть під

снігом. І запам'ятали на довгі предовгі роки, що коли заквітає перша квіточка, то приходить час пекти рум'яні млинці, водити хороводи і звати Лелю у гості. Бо тоді відступає люта Морена-смерть і приходить весна.

Автор: Почекутова Анастасія

Джерело: <https://derevo-kazok.org/l/elena-kvitka-pochekutova-anastasija.html>

Як посварилися братик із сестричкою

В одному старому місті жив добрий чародій, якого так і звали – Чародобр. Він дуже не любив сварок, а особливо йому було прикро, коли сварилися діти. У Чародобра була скляна кулька, крізь яку він оглядав ціле місто. Кулька була рожева, але, коли десь виникла сварка, вона ставала сірого кольору...

Одного сонячного ранку прокинувся Чародобр і побачив, що кулька сіра, невесела. А сталося ось що...

Микола і Ганнуся, його молодша сестричка, прокинулися, коли сонячне проміння заповнило цілу кімнату.

– Миколо, заправ мою постіль! Негайно! – наказала Ганнуся. – Бо я маленька, я не можу!

– Та яка ти маленька? Вже давно виросла. Заправиш сама! Чого це я маю дівчиську прислуговувати? – грубо відповів брат.

– А я не буду з тобою гратись! Ось так! І пилюку більше не допоможу витирати.

– Ну і не треба...

Сидять вони набурмосені, один на одного не дивляться.

„У, набридлива муха. Ось перетворилася би на неї“, – думає Миколка.

„У, набундючений індик. Такий самий, як у баби в селі“, – бурмоче під ніс Ганнуся.

В цю мить з'явився Чародобр.

– Ох, як набридли мені ваші сварки!

Тільки вони засмучують моє серце і мою кульку. Помиріться і будьте добрими й уважними один до одного.

– Я не підійду перший до тої набридливої мухи! – вигукнув Миколка.

– А я, а я... взагалі ніколи! Індик набундючений!

– Ну, що ж, якщо така між вами неприязнь, тоді нехай ваші побажання здійсняться.



Змахнув чарівною паличкою – і з'явився індик навколо якого кружляла здоровенна муха. Ще один помах – і індик опинився на пташиному дворі, зникла і муха.

Літає муха по вулиці, гріється на сонечку, радіє, що нічого робити не треба.

Раптом побачила вона дівчаток, які гралися ляльками. Підлітає до них:

– Візьміть і мене до себе! – Але дівчатка не розуміють, що говорять мухи.

Відмахуються від неї:

– Ой, яка огидна муха. Йди геть!

Зрозуміла Ганнуся, що з нею сталося. Гірко заплакала.

Летить, сама не знає куди. Не помітила, як потрапила на пташиний двір, де поважно ступав індик.

У цей час бігли хлопці з м'ячем у футбол грати. Кинувся Миколка за ними, та побачив своє відображення у калюжі і згадав, що з ним трапилось. Засмутився він. Але що вдієш?

Цієї хвилини вийшла з хати господиня.

– Оце лишенько! В індика голівонька похилилася! Мабуть, здохне. Зарубаю його краще, добра вийде юшка!

Схопила того індика, зв'язала мотузкою, щоби не втік, а сама пішла по сокиру.

Муха – Ганнуся підвела очі й побачила індика – Миколку. Рвонулася до нього, але не помітила павутиння...

Прилипли лапки до павучих ниток. А павук тільки того і чекав. До мухи підповзає, жахливо посміхається:

– Дзижчи, дзижчи скільки хочеш, а не утечеш од мене!

– Миколечку – братику, рятуй мене!

Почув це Миколка – індик, кинувся до сестрички, але мотузка не пускає. Стрибнув раз, другий і впав. А павук уже близько... Але Миколка витяг шию, клюнув павука, звільнив сестру.

А тут господиня з сокирою йде. Взяла індика, занесла над ним сокиру, та муха просто в око її вкусила.

Здійнявся в цю ж мить вітер. Закрутилося все навкруги. Спалахнула блискавка... Миколка і Ганнуса опинились у своїй кімнаті. Поглянули, а вони знову – діти! Зраділи, кинулись обійматися. Тут з'явився Чародобр і запитав:

– Ну, що, чи добре вам було?

– Ні, дуже погано. Обіцяємо тобі Чародобре, що більше ніколи не сваритимемось.

І з того часу діти допомагали одне одному. Ганнуса сама застеляла своє ліжечко, а коли у неї щось не виходило, на допомогу завжди приходив Миколка. Діти все робили разом і більше ніколи не сварилися.

А скляна кулька Чародобра з того часу стала рожевою.

Автор: Анжеліка Конська

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/angelika-konska/yak-posvarilisya-bratik-iz-sestrichkoyu.html>

Феї Мерлінової скелі

Два століття тому жив-поживав бідний чоловік, на ймення Джеймс. Працював він у фермера, повсякчас виконуючи різні доручення. Одного разу наказали робітнику накопати добрива на болоті, поряд з яким височіла незвичайна скеля. Серед селян ходили чутки, що саме в ній давно мешкав відомий на всю Англію чарівник Мерлін. Тому й називалася скеля Мерліною.

Довго й завзято працював лопатою наймит. Коли робота була майже завершена, біля купи торфу несподівано з'явилася маленька жіночка, заввишки тюльпан. Одягнена в зелену сукню й червоні панчохи, незнайомка вирізнялася неймовірною вродою. Несподівано красуня підняла свою крихітну ручку й, погрожуючи пальчиком, мовила:

– Вважаєш, що вам, людям, все дозволено? А якби я відіслала свого чоловіка зняти дах твого будинку? – жінка тупнула малесенькою ніжкою й наказала селянинові: – Негайно поверни торф на місце, інакше пожалкуєш!

Бідолашному неодноразово доводилося чути про фей та їхню недоброзичливість. Тремтячи від страху, він хутко став до роботи: кожен шмат добрива клав на те ж місце, звідки взяв. Нарешті Джеймс закінчив працювати. Він озирнувся в пошуках своєї дивакуватої співрозмовниці, але її вже поруч не було.

Невдовзі наймит повернувся на ферму, аби розповісти господареві про пригоду на болоті. Господар тільки покепкував з нього, адже не вірив в існування чарівних істот. Довелося бідолашному вдруге запрягати коня та вирушати по торф.

Щодня селянин чекав на щось погане, та, на щастя, нічого не відбувалося. Тому й вирішив, що зустріч з крихітною жінкою, швидше за все, йому наснилася.

Якось повертався Джеймс додому з глечиком молока для дітей і дружини, яким віддячив його фермер за сумлінну працю. Проте, коли робітник проходив повз Мерлінову скелю, втома та безсилля змусили зупинитися. Чоловік сів на траву, аби перепочити, та не помітив, як поринув у міцний сон. Близько опівночі він прокинувся й побачив із десяток фей, які кружляли навколо нього, час від часу погрожуючи своїми крихітними пальчиками. Неабияк здивований, селянин підвівся та спробував піти геть. Проте куди б він не попрямував, чародійки не відставали від нього ні на крок.

Зненацька феї припинили танцювати та співати, підійшли до наляканого наймита й заверещали в один голос:

– Потанцюй з нами, людино! Ось твоя пара! – і вказали на найвродливішу із чаклунок – Аріану.

Бідолашний не вмів танцювати, тому щосили чинив феям опір. Несподівано нова знайома взяла його за руки й повела в коло. Джеймс миттєво забув про свій дім і рідних, і, мов зачарований, почав веселитися разом з усіма.

Розваги тривали до ранку. Коли з ферми долинуло перше півняче «ку-ку-рі-ку», враз усе скінчилося. Феї щодуху кинулися до Мерлінової скелі, тягнучи за собою чоловіка. Невідомо звідки в кам'яній брилі з'явилися

дверцята, які досі наймит не помічав. Щойно чаклунки й селянин увійшли до скелі, вони з гуркотом зачинилися.

Минувши темний коридор, бранець опинився у великій залі. У мерехтливому сьайві свічок він розгледів маленькі ліжка, які чекали на своїх господинь. Бідняк присів на сходинку та почав спостерігати за феями. Після нетривалого сну крихітки взялися за домашні справи: куховарили, прибирали. Проте інколи молодикові здавалося, що чарівниці кидали в казанки не рибу, а жаб'ячі лапи та мишачі хвости. Багато дивних речей побачив він тут вперше й востаннє у своєму житті.

Аж раптом хтось смикнув Джеймса за рукав. Озирнувшись, він угледів ту саму білявку в зеленій сукні та червоних панчохах.

– Минулої весни ти зняв торф з даху мого будинку, – мовила чаклунка, – проте сьогодні можеш повертатися. Але пообіцяй, що триматимеш язик за зубами.

Чоловік погодився. Вранці він залишив зачароване царство. Глечик із молоком, який селянин забув біля скелі, кудись зник. Але Джеймс, щасливий, що звільнився від чар фей, вирушив додому. Яким же було його здивування, коли в хаті робітник застав дорослих дітей і дружину, вкрай налякану несподіваною появою чоловіка.

– Де ти був увесь цей час? – збентежено запитала його жінка. – Як міг покинути нас на довгі сім років?

Тоді Джеймс зрозумів, як жорстоко помстилися йому феї Мерлінової скелі. Один день у товаристві маленьких чаклунок він проміняв на сім років справжнього життя.

Автор: англійська народна казка

Джерело: <https://derevo-kazok.org/feyi-merlinovoyi-skeli-anglijska.html>

Іванко-нечемнота

Далеко чи близенько, вдень чи зраненька гуляла киця Багіра ланами та луками. Іде пісеньку співає-муркоче. Раптом чує ніби хтось плаче. Дивиться, а на галявині сидить на пеньку Корівка мукає-ридає.

– Моє шанування, пані Корово! Чи у Вас горе-біда яка трапилася? Чому так побиваєтеся?

– О, люба кицю, як же мені не плакати?! Як до нашої бабусі онук Іванко приїхав. Я так зраділа, що молочком його почастую! Та тільки бабуся з хати, він глечик молока перевернув на пані Свиню, сметаною пана Півня обмастив. Бігає по дворі, кричить: «Я снайпер!». І почав камінням жбурляти у всіх, хто на очі попадав. А мені дісталось більше за всіх камінням по бокам. Всі порозбігалися, поховалися. Навіть пан Сірко з будою до лісу дременув, бо Іванко-Нечемнота грозився йому хвоста підстригти.

– Не плачте, пані Корівонько, я вам допоможу. Ви йдіть поки в місто де всім раді, де у будинках-віллах веселі Корівоньки живуть. Там добрим коровам дуже раді. А я поки візьмуся за виховання цього розбишаки. А Вам – добрий путь! – побажала киця.

Розпрощалися та подалися в різні сторони. Пані Корова до сестер корів на радісні вілли, а киця Багіра до бабиної садиби.

Тільки на подвір'я зайшла як з гуркотом розчинилися двері, кури вискочили з них та кинулись в різні боки напівобскубані, аж пір'я їх за ними курилося. Навкруги все розкидано, переламано.

– А дожену тебе, Кура, не втечеш! – кричить Іванко та несеться щодуху, навіть кицю не помітив. А вона йому лапку наставила перечепився хлопець, та й впав у ночви з водою. Підвівся, вода з нього стікає, а він злим оком на кицю поглядає.

– Ой як ти, Іваночку, гарно пірнаєш! Наче акваланг бульки пускаєш!

– Ну кицька, я тобі зараз задам, – процедів крізь зуби Нечемнота, піднімаючи каменяку щоб у Багіру поцілити, та вона наставила на нього свого чарівного кігтика. Він так і зацепенів.

– Що ти зі мною зробила, відпусти! Бо я тобі...

– Що? Що ти мені?

– Йой як ніжки терпнуть, ручки мої як камені... пролопотав та розплакався – Багірочко, пробач, відпусти-иіїи.

– Нумо припини скиглити. Слухай, мої чари зникнуть, як будеш ти чемний та ввічливий. Всюди лад наведеш та й у всіх кого образив пробачення попросиш. А як тільки щось погане замислиш, враз закам'янієш.

– Я зрозумів, пробачте мені.

Чари зникли, кинувся хлопчик все порядкувати, тварин та птаство додому повертати. Навіть пану Сірку буду з лісу поміг донести. Втомився.

– Мені б попоїсти, сили набрати.

– Та ти ж молоко перекинув!..

– О тільки не молоко з його огидною пінкою. Не люблю молочного, аби все воно зникло, той не сумував би.

– Добре, буде по твоєму, – сказала киця Багіра та сяйвом свого чарівного кігтика сховала все молоко в далекі комори за моря та океани.

Підбіг Іванко до столу, схопив булочку, а вона як полова, вкусив шоколадку, а там сама гіркота, до палюшок – саме борошно сиру та сметани нема.

– Багіро, що ж це таке?! Жодна страва не смакує! Бульба й та пісна, масла нема!

– А то тому, що молоко додається до багатьох страв, та сметани й масла без нього не буде! Воно ж тобі огидне та не потрібне. Як ти попросив, так і сталося – зникло молочко, сховалося.

– Отакої! А як же тепер молоко повернути? Я знову не правий. Тепер все несмачне їсти маю.

– По-перше вибачитись перед пані Коровою. Але це буде нелегко бо вона пішла далеко. Живе тепер у чудовому місті, де течуть молочні ріки, а в них сметанкові береги, масляні острівці.

– А я з нею по скайпу зв'яжуся – на бігу до планшета проказав Іванко. Щось затріщало, засвітився екран і всі побачили багато гарних щасливих корів у квіткових віночках, які паслися на зеленому лузі.

– Вельмишановна, пані Корово! Приношу Вам та всій молочній родині свої вибачення. Запевняю, що більше ніколи нікого не буду ображати. Прошу повернути молочко у страви.

– Му-му, а чи вірити йому?! – мукали корови.

– Я за нього ручаюся – сказала Багіра.

– І я – гав-гав – поручуся, – прогавкав Сірко.

– Ну що ж. То називай продукти в склад яких входить молоко і вони будуть з'являтися на столі. Бо наше райдужно-веселкове молочко не просте, а чарівне.

Замислився Іванко.

– Молоко – раз, і на столі глечик повний по вінця молочка запашного, – два сметанка – на столі повна жбанка; масло, пряженка, булочка, тістечко, шоколадка...

– Молодець, Іванко! – задоволено мукали корови. – Пий молочко! Воно тобі сили дасть.

Кинувся хлопчик до столу випив горнятко молока. Пригостив і кицю Багіру, і Сірка, і пані Свиню.

– Я зрозумів, щоби бути добрим, сильним та здоровим треба пити молоко, яким радо діляться пані Корови. Хто таке молочко вживає багато чого знає! Правда ж, Багірочко?! – підморгнув киці. – От чому ти така розумниця!

– Авжеж, мур-мяу. А ви п'єте чарівне молочко?

Автор: Анжеліка Конська

Джерело: <http://kazka.in/fairytails/angelika-konska/ivanko-nechemnota.html>

Справжні сміливці

В одного господаря жили двоє друзів – кінь і віл. Тварини були трудолюбивими й мирними. Проте хазяїн зовсім не жалів їх, часто змушував виконувати так багато роботи, що поверталися додому, ледве ноги переставляючи.

Якось віл і каже коневі:

– Утечімо від господаря, бо вже немає сили терпіти знущання!

– Із радістю, – погодився гривастий, який понад усе любив волю.

На світанку тварини непомітно вийшли з хліва й попрямували світ за очі.

Ідуть вони, йдуть, коли чують: позаду півень гукає.

– Ку-ку-рі-ку! Куди це ви зібралися?

– Кращої долі шукати, – відповів кінь, – бо хазяїн зовсім знахабнів: ні на хвилинку не дає перепочити.

– Візьміть і мене з собою, – попросив голосистий, – бо й моя господиня часто ображає. То дуже рано проспівую, то занадто пізно... Щодня чимось незадоволена...

– Розуміємо, – захитали головами кінь і віл, – що ж, ходімо разом.

Щойно мандрівники вийшли за село, коли назустріч кіт чимчикує.

– А куди це ви прямуєте?

– Кращої долі шукати, набридло жити в господарів, – відповів похмурий віл.

– І я хочу з вами! – промуркотів кіт.

– Невже набридло спати на печі й ласувати сметаною? – підморгнув півень.

– Спробував би постійно мишей ловити та лише крихтами зі столу харчуватися, ось тоді б і насміхався, – насупився смугастик.

– Не сваріться, друзі, – зауважив кінь, – ходімо разом – веселіше буде.

І вирушили сміливці вчотирьох. Коли проходили повз річку, на берег виповз рак і загукав до подорожніх:

– Чи далеко мандруєте, непосиди?

– Вирішили жити на волі, – відповів пухнастик.

– Візьміть і мене з собою, – попросив неборак. – Хоч і не маю хазяїв, але дуже хочу світ побачити. Обіцяю, не відставатиму ні на крок.

– Гарзд, – погодилися подорожні, – ходімо.

Увечері мандрівники дісталися лісу. Знайшли на галявинці дерев'яну хатинку й вирішили в ній оселитися. Не знали друзі, що жив тамзлий лісовик.

Повечерявши, стомлені мандрівники почали готуватися до ночівлі. Кінь з волом лягли посеред кімнати, кіт поліз на піч, півень вискочив на горище, а рак заховався в чайнику з водою. Щойно друзі задрімали, як додому повернувся сердитий господар.

Зазирнув до чайника й мало не зомлів від жаху: на нього дивилося клішняве страховисько. Лісовик зі страху подався на піч, але там на нього блимнули два вогняні ока.

Дідуган вирішив сховатися на горищі, коли почув звідти страшне: «Ку-ку-рі-ку!».

Ледь переводячи подих, лиходій побіг із будиночка світ за очі й більше не повертався. А сміливці в тій хатинці й донині живуть, не знаючи ні біди ні горя.

Автор: англійська народна казка

Джерело: <https://derevo-kazok.org/spravzhni-smilivci-anglijska-kazka.html>

Про Велике Добро

Один проворний щурик полюбляв стягувати в свою нірку різні речі. І то не так, щоб десь попросив, купив чи виміняв. Здобував щурик свій скарб

зłodійкувато. То там щось тишком-нишком поцупить, то звідтіля притягне. Мама щурикові сто разів казала:

– Не роби так! Не можна! Схаменися!

Сусіди теж йому говорили:

– Не слід такому гарному щурику бути зłodієм! Ти псуєш звання щурячого роду!

Слухав їх щурик в одне вухо, а другим дослухався, що де без догляду залишилося і радів:

– Я вже велику купу добра маю – геть до самісінької стелі наскидав! І суху грушку, і житній окраєць, стару газету, уламок від ключика, і навіть пошарпаний гаманець господаря з дрібними!

Однак друзів у щурика ставало все менше. Згодом він і зовсім сам залишився. Найбільшу свою втіху – пів головки сиру! – не мав з ким розділити, за півроку вона так і всохла.

Якось самотній щурик гуляв на узліссі. Аж саме лисиця на полювання вийшла і ну за ним. Щурик шусть до нірки – а там всі кутки зайняті. Туди, сюди – нема де сховатися. Згадав, що в закомірку має чималу торбу пшениці, що днями зі стодоли поцупив. Ледь спину за мішком приховав, хвоста підібгав. Трясеться від страху.

А лисиця зуби гострі має – ухватила мішка й тягне. Ряднина розірвалася і зерно зливою посипалося на щурика.

– Ой, рятуйте від того добра! Вже дихати нема як! Сипле й сипле, по саму голову закидає!

Пищить щурик, пручається. А хто його окрім лисиці чує?

Аж десь збоку в землі хтось ніби вовтузиться. За мить кротовий ніс показався та й вся кротова мордочка висунулася. Крїт хоч нічого не бачить, однак про щурикові зłodійські походеньки начувся. Та що робити? Пропаде щурик без вороття!

– Занапастьє малого лисиця, хоч він сам себе найбільше занапастьє. Он як чужим скарбом накрило бідолаху, – подумав старенький крїт. – А ну як схаменеться? Давай сюди хвіст, малий! Я тебе витягну!

Відтоді як щурик щасливо врятувався, він на чуже добро не зазіхає. Що міг – повернув, чим вдалося – поділився. Тепер знає і всім нам переказує – справжнє добро має бути у серці. І щоб там його не бракувало. Аби бути чесним, сподіватися і прощати.

Автор: Євгенія Пірог

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/evgenia-pirog/pro-velike-dobro.html>

Христос воскрес! Воістину воскрес!

